
Před ničím se nezastaví

Michael Ledwidge

S lunce se začínalo sklánět k obzoru a Gannon se plavil sám na své lodi v Atlantiku třicet mil severozápadně od ostrova Little Abaco.

Jeho loď se jmenovala *Donegalský tramp* a jednalo se o třináct metrů dlouhou instruktorskou loď Delta s krytým sezením vzadu a úložným prostorem na dvacet tlakových lahví. Gannon nicméně ráno před vyplutím většinu lahví vyložil a místo nich si vzal sedm rybářských prutů s držadly na připevnění k zábradlí.

Teď stál na otevřeném lodním můstku zády ke kormidlu, a zatímco loď pomalu plula kupředu, sledoval nazelenalé monofilové vlasce mizející ve zčeřených vlnách za lodí jako vodící drátky ponořené loutky.

Na jejich koncích byly připevněné nástrahy v podobě olihní, makrel a dalších drobných rybek, a Gannon je táhl stálou rychlostí devíti uzlů, aby vypadaly jako plovoucí hejno lákavé kořisti.

Tak aspoň zněl jeho lovecký plán.

Gannon si založil mohutná předloktí na prsou. Pod podrážkami sportovních bot mu rovnoměrně hučely dva lodní motory. Vyplul hned časně ráno, ale zatím se mu o pruty nic ani neotřelo.

Z držáku na pití u levého lokte vytáhl sáček se slunečnicovými semínky a několik si jich nasypal do pusy. Když se zpola otočil, aby vyplivl slupky do odpadkového koše vedle kapitánského sedadla, všiml si, že klesající slunce co nevidět zakryje hradba tmavých mraků.

Gannon se podíval na hloubkoměr.

Nejlepší naděje na ulovení mečouna byla vždycky při změně přílivu v odliv, jako právě teď.

Znovu zvedl oči k nebi a zamračil se.

Docházely mu čas i světlo.

Uvažoval nad svou dnešní smůlou a právě se chystal podrážděně vyplivnout do koše další slupku, když tu se nejbližší z prutů na pravoboku prudce prohnul a znovu narovnal a vzduch náhle vyplnil toužebně očekávaný zvuk odmotávání vlasce se čtyřicetikilogramovou nosností.

Slunečnicová semínka se rozsypala po palubě, Gannon přeřadil na neutrál a sjel po žebříku z lodního můstku, aniž by se dotkl příček. Vytrhl prut s rychle se odvíjejícím vlascem z držadla a usmál se nad silou tahu. Mečouni většinou návnadu nejdřív jen oťukávají, ale tenhle se po ní podle všeho rovnou vrhl.

Sevřel prut pevně v ruce a začal namotávat vlasec, který teď rychle ochaboval, protože ryba stoupala k hladině. Nesměl jí umožnit, aby se vyvlékla z háčku.

O dvacet minut později ryba poprvé vyskočila nad vodu přibližně deset metrů od lodi. Byl to obrovský marlín bělavý, dlouhý a lesklý, s tmavomodrým mečem a krásným modrým hřebenem připomínajícím pankáčské číro.

Ani pro zkušeného rybáře nebylo snadné zaseknout takovou rybu a Gannon s chlapeckým úžasem a vykuleně sledoval, jak marlín opisuje oblouk zlatavým vzduchem, s trupem a ocasem napjatými jako prohnuté skokanské prkno.

Vzápětí padesátikilová ryba s hlasitým šplouchnutím dopadla zpátky do brázdy za lodí a Gannon omámeně pokračoval v navíjení vlasce. Po obličejí mu stékal pot, ale dál tahal za prut, který se ohýbal téměř do pravého úhlu.

Přítáhl rybu zhruba na sedm metrů, když v panice zamířila pod klesající příď. Gannon, sám vzrušený na nejvyšší míru, okamžitě vyběhl s prutem dopředu, aby se vlasec někde nezachytil.

„Sakra!“ ulevil si, když se příď lodi zase zvedla a on ucítil, jak vlasec o něco drhne. O zlomek vteřiny později se ozvalo hlasité prasknutí a Gannon nemohl dělat nic jiného než přihlížet, jak do lodního zábradlí naráží odlomená anténa krátkovlnné vysílačky a mizí ve vodě.

Než stačil jakkoliv zareagovat, ryba se znovu vynořila přibližně tři metry od pravoboku. Gannon zamrkal, aby se zbavil pálivého potu z očí, a při pohledu na rybu uznale hvízdal. Už chytil větší, ale tohle byl bezpochyby ten největší marlín bělavý, jakého kdy měl na háčku.

Právě přemýšlel, jak tu obludu navede k potápěčským dvířkám na levoboku, když vtom se ryba najednou otočila a znovu se ponořila.

Gannon upustil prut, až naviják břínkl o podlahu, a popadl silný monofilový vlasec. Rukama v rukavici začal přitahovat obrovskou rybu k sobě.

Už ji měl u lodního trupu, levou rukou pevně svíral napjatý vlasec a klekal si, aby pravou rukou zvedl harpunu, když tu se ryba ještě jednou mocně zasmítala.

„Ne!“ vykřikl Gannon, když sebou zatížený vlasec zvláštně škulbl a tíha najednou zmizela.

Se záupněm se postavil a vrhl se s harpunou k zábradlí, ale marlín byl pryč. Gannon zklamaně hleděl za jeho obrovskou, krásnou ocasní ploutví. Ryba už teď byla ve třímetrové hloubce a rychle klesala. V průhledné vodě to vypadalo, jako kdyby mu mávala ocasem na rozloučenou.

Na poslední chvíli vyplivla háček! pomyslel si Gannon zmučeně a odhodil harpunu na palubu.

Ohlédl se ke zlomenému a nyní zbytečnému kusu kovu na přídi, který býval anténou od jeho vysílačky.

A ještě mu poškodila loď!

Zvedl prut, navinul vlasec a znechuceně zavrtěl hlavou, když uviděl prázdné háčky.

„Dnešní skóre: ryba jedna, Gannon míň než nula,“ řekl a se smíchem se vydal pro ručník.

Byl rybářem celý život a věděl, že v takové situaci člověku nezbyvá, než se smát, jinak by se musel rozbrečet.

Když Gannon smotal všechny vlasce a uklidil rybářské náčiní, večerní obloha zářila jako zlatý list.

Umyl se, vrátil se na můstek a nastavil GPS na Cooperstown na ostrově Little Abaco, jižně od něj. Cooperstown byl vlastně trochu z cesty, protože Gannon bydlel dál na jihovýchod na ostrově Eleuthera, ale vzhledem k tomu, že v akci přišel o anténu, chtěl se raději držet poblíž břehu, až se setmí.

Zvedl obličejový štít, nasadil si polarizační sluneční brýle a vyplul rychlostí třiceti uzlů k jihu. Obloha začínala temnět a nekonečná vodní plocha čeráná mírným vánkem získala tmavě kovový odstín zašlého stříbra. I na pondělí byly rybářské vody severozápadně od Baham opuštěnější než ob-

vykle – obzor zůstával ve všech směrech prázdný. Jediné plavidlo, které za celý den zahlédl, byla hned ráno, když vyplouval, kontejnerová loď mířící na západ k Floridě.

Myšlenky mu zaletěly k večeři. V lednici měl zbytek lasagní, které do sebe mohl naházet. *Místo grilovaného čerstvého masa z mečouna*, pomyslel si a poraženě zavrtěl hlavou. Co se dá dělat. Aspoň že bude mít vychlazené pivo.

Přibližně patnáct mil východně od Cooperstownu zahlédl před lodí nízko na nebi nějaký záblesk. V první chvíli si myslel, že jde jen o odlesk světla od mraku. Pak ale spatřil, že se světlo posouvá, zvedl si brýle na čelo a zastínil si oči.

Ze zlatavého nebe jako na turistických pohlednicích se vlevo od něj vynořilo letadlo, malý soukromý tryskáč, štíhlý, lesklý a bílý. Gannon sledoval, jak se pohybuje po obloze k západu v pravém úhlu k jeho přídí. Odhadoval, že je zhruba čtyři míle na jih od něj. Zdálo se, že letí docela nízko. Gannon čekal, že letoun nabere výšku, ale to se nestalo. Pokračoval v letu k západu, nízko a po přímé lince.

Gannon ubral plyn, zvedl dalekohled, opřel si lokty o palubní desku a zaostřil. Cítil, jak se mu svírá žaludek.

Letadlo skutečně letělo příliš nízko, nějakých třicet metrů nad hladinou. Taky se pohybovalo příliš rychle, jako při kaskadérském čísle na leteckém dni. Připomínalo spíš řízenou střelu svištící těsně nad vodou.

Odkud se tu vzalo? napadlo Gannona, zatímco se pootáčel, aby ho nespustil z očí. Na východě nebyla žádná letiště. K čertu, na východ od Baham nebylo vůbec nic. Možná právě odstartovalo z letiště v Marsh Harbour?

Letoun už byl přímo před přídí, když si Gannon uvědomil, že neslyší motory. Místo hučení se ozýval jen jakýsi šum, velice tichý svist kovu rozrážejícího vzduch.

Gannon viděl, že stroj klesá ještě níž. Už musel být jen nějakých sedm metrů nad hladinou. *Možná se pilot jenom předvádí a co nevidět se zvedne*, pomyslel si s nadějí.

Vzápětí ale přízračně ševelící letoun definitivně ztratil výšku.

Jako první se hladiny dotkla špička levého křídla. K nebi vystříkla fontána vody a o vteřinu později na hladinu dopadlo i břicho stroje. I přes bílou clonu vody bylo vidět, jak se trup divoce chvěje. Letoun klouzal po hladině

a ke Gannonovi dolehl skřípavý, vrzavý zvuk, jako když se trhá džínovina. Do vzduchu za letadlem vyletovaly kusy kovu.

Gannon pořád němě doufal, že všechno dobře dopadne.

Jako ten pilot Sully v New Yorku, pomyslel si, ale letadlu najednou začal ujíždět ocas ke straně.

Stroj se otočil předí dozadu, klouzal však pořád dál. Těsně předtím, než dokončil otočku o tři sta šedesát stupňů, trhavý zvuk prudce zesílil a stroj se znovu zvedl do vzduchu.

Gannon přimražený hrůzou sledoval, jak třicet metrů dlouhý trup letounu rotuje ve vzduchu jako opilecky vržený bumerang.

Pak k němu dolehlo zadunění jako při výbuchu bomby a Gannon v dalekohledu uviděl jen zářivě bílý sloup.

„**M**ayday! Mayday! Mayday!“ vykřikl Gannon do vysílačky. Okamžitě přidal plyn a zamířil k místu letecké havárie. „Tady je *Donegalský tramp, Donegalský tramp, Donegalský tramp*. Identifikační číslo tři osm sedm pět. Mířím podle GPS na dvacet sedm celých jedna čtyři devět na sedmdesát sedm celých tři nula pět. Zřítilo se letadlo! Opakuji. Zřítilo se malé tryskové letadlo. Nevím, kolik lidí bylo na palubě. Pošlete pomoc. *Donegalský tramp* je třináctimetrová instruktorská loď. Přepínám.“

Pustil tlačítko vysílačky. Neslyšel nic než šum statické elektřiny. Ověřil si, že vysílá na nouzové frekvenci kanálu 16 a přidal na hlasitosti, jak to jen šlo. Šum zesílil, ale nic se z něj neozvalo.

„Mayday! Mayday!“ zopakoval, když tu si vzpomněl na ulomenou anténu.

Se zaklením prudce vrátil mikrofon na místo a podíval se dopředu, přes pohupující se palubní desku. Na obzoru rozeznal ocas letounu. V hrudi mu vzplanula jiskřička naděje, protože viděl, že ocas není převrácený.

Pak se podíval dalekohledem.

Ne!

Stroj se rozlomil. Bylo vidět bílý ocas s obrovskou svislou plochou a zhruba sedm metrů trupu. Jinak nic. Gannon se rozhlédl po hladině doleva a doprava. Nikde žádná příď, nikde žádná křídla. Celá přední část letadla zmizela.

Pořád se snažil vstřebat tuto hroznou okolnost, když začal míjet trosky. Kolem lodi proplulo několik lahví s vodou. Bílý pytel na odpadky. Uložený kus dřevěného obkladu s držáky na nápoje. Pánská černá sportovní bota Nike.

Za vlnou u pravoboku se objevil velký bílý předmět připomínající bubnu. Pohupoval se na hladině jako obří splávek. Gannon nenapadalo, co by to sakra mohlo být. Pak se přiblížil dost na to, aby ucítil letecké palivo a spatřil lesklý ocelový turboventilátor, jehož lopatky se v bubnu ještě pořád točily.

Přibližně sto metrů za odtrženým motorem se nacházela zadní část rozervaného trupu letadla. Gannon ubral plyn a vzhlédl k aerodynamickým zadním stabilizátorům. Na bílém podkladu bylo modře napsáno G550.

Před otvorem v místě, kde se trup rozlomil, Gannon přeřadil na neutrál. Ze stropu viselo hliníkové rámoví, elektrické dráty a potrhaný laminát jako špagety. Jinak ale interiér zadní části trupu vypadal téměř nepoškozený. Na podlaze ležel koberec smetanového odstínu, na sedadle u okna spočívalo připoutané zavazadlo a u stěny stála lakovaná dřevěná skříňka.

Za skříňkou Gannon viděl otevřené dveře na toalety. Hleděl do nich jako hypnotizovaný. Bílé umyvadlo zapuštěné v mramorové desce vypadalo jako z pětihvězdičkového hotelu.

„Haló!“ zavolal Gannon do plououcí trosky. „Haló! Je tam někdo?“

Zavřel oči a pozorně se zaposlouchal. Uplynulo třicet vteřin. Minuta. Jedním zvukem bylo tiché supění jeho naftových motorů.

Přiložil si dalekohled k očím a obrátil se k jihu. Daleko za vrakem letadla, nejmíň deset mil od sebe, rozeznal tmavé pobřeží jednoho z maličkých neobydlených ostrůvků u Little Abaca.

„To snad není pravda!“ zavřel zlostně a pomalu se otočil kolem své osy.

Proč nejsou nikde žádné lodě? pomyslel si. Nebo vrtulníky? Copak pilot neodvysílal S.O.S.? Neviděla kontrolní věž letiště na Little Abacu, jak letoun mizí z radaru?

Ještě jednou se rozhlédl, pomaleji a pozorněji než poprvé. Dalších sto metrů za ocasní částí letadla si všiml shluku předmětů splývajících na vodě. Rychle se stmívalo, takže se dalo těžko rozeznat, o co jde. Bylo to prostě pět až deset černých hrudek, které se pohupovaly na klidných vlnách.

„Prosím, ať nejste to, co si myslím, že jste,“ zabručel, opatrně přidal plyn a otočil kormidlem.

Přioplul s *Trampem* dost blízko, aby poznal, že se jedná jen o několik polštářů a polštářků ze sedadel. Vtom si ale všiml něčeho v čisté vodě pod nimi. Něčeho velkého a světlého.

Gannon sjel ze žebříku, strhl si košili a ze skříňky s výbavou popadl potápěčskou masku. Dvířka k sestupu do vody byla vzadu na levoboku – Gannon je prudce otevřel, s hlasitým cvaknutím spustil teleskopický žebřík a po nohách se ponořil do teplého oceánu.

V šerici se vodě pod lodí viděl v hloubce necelých dvaceti metrů podmořské vápencové hřebeny a přibližně o dalších patnáct metrů níž, na korálové plošině, spočívala celá přední část letadla s obřímí křídly a větší částí pilotní kabiny.

Prohlížel si letoun i korály kolem něj přes masku, dokud mu stačil dech. Pak vylezl zpátky na palubu, strhl si masku, skopl mokré sportovní boty z nohou a rozběhl se pro tlakové lahve.

O tři minuty později se vrhl po zádech zpátky do vody. Rozsvítil světla, zapnul kompenzátor vztlaku a zamířil do temnější hloubky.

Vzal si všechno, co ho napadlo. Dvojitě lahve, ploutve na nohy, potápěčský počítač na zápěstí, zbrusu novou vyvažovací vestu. Denního světla výrazně ubylo, takže si musel vzít i silnou baterku Sola, která se navlékala na ruku, spolu s kamerou GoPro na potápěčské masce, protože ta byla taky vybavena reflektorem.

Když klesal podél podmořského svahu k letadlu, přejížděl kuželem světla po trupu – doufal, že spatří vzduchové bubliny. Viděl ale jen kusy laminátu a dva šedé polorejnkoy, kteří vypluli z korálového útesu, přilákání světlem.

O dvě dlouhé minuty později se konečně dostal na úroveň letadla. První, co rozeznal za otvorem v rozlomeném trupu, bylo opěradlo béžového koženého sedadla. Vpravo od něj, za úzkou uličkou, byla prázdná kožená pohovka, stejně přepychová a stejného béžového odstínu. Kousek před pohovkou, pod okénkem, stál nízký dřevěný stůl s velkou černou televizní obrazovkou, která mu bránila ve výhledu dál.

Zatímco se Gannon vznášel na místě a zvažoval svoje možnosti, z letadla se ozvalo zasténání kovu. Baterkou si posvítil na hloubkoměr. On i letadlo se nacházeli v hloubce čtyřiceti metrů.

Znovu se podíval na letadlo. Z téhle části vraku trčelo ještě víc drátů a kusů zprohýbaného kovu než z okasu, který splýval na hladině. Byl tu ale dostatek prostoru, aby opatrně vplul dovnitř.

Upravil kompenzátor vztlaku, aby zlepšil svoji vodorovnou rovnováhu, a pomalu se vydal dovnitř – dával pozor hlavně na svoje trubice. Dospěl k běžovému křeslu a chytil se jeho opěrky, aby se od ní odstrčil dál.

Okamžitě však klesl obličejem ke koberci, protože se křeslo nečekaně zvrátilo. Gannon ztratil rovnováhu a na obličejí se mu posunula maska i s reflektorem. Jen co si ji očistil a otočil se, aby se zvedl na kolena, do něčeho vrazil hrudníkem. Posvítil si před sebe.

Šklebila se na něj děsivě vyhlížející mrtvola s pootevřenými ústy, která seděla v uvolněném sedadle.

Z úst se mu vydraly bubliny a Gannon málem ztratil ploutev z nohy, jak ve slepé panice a hrůze zacouval. Maska se mu znovu posunula a zcela se zamlžila a Gannon se udeřil hlavou o nízký strop.

Obrátil se a vrhl se z otvoru tak rychle, jak ho ploutve na nohách a strachem poháněné záběry paží dokázaly nést. Nezastavoval se, dokud rukou nenahmatal neonové potápěčské lano, které spustil sedm metrů jižně od vraku.

Znovu si očistil masku. Vznášel se vedle slabě světélkujícího lana, v uších mu hlasitě syčel a škrundal regulátor a divoce mu bušilo srdce.

Jistěže ti lidi jsou po smrti, ty pitomče, pomyslel si zlostně a ohlédl se k vraku letounu. *Co jsi čekal jiného?*

Musel tuhle pošetilou akci ukončit. Přenesl pohled z letadla na nekonečnou rozlohu rychle se stmívajícího oceánu před sebou.

Potápět se v Atlantiku o samotě bylo sebevražedné i bez toho, aby se pouštěl do vraku připomínajícího rakev a plného bůhvíčeho. Bylo téměř jisté, že jestli bude pokračovat v tomhle nesmyslném podniku, během další minuty přijde o život i on.

Upravil si popruh masky a zkontroloval čas na potápěčském počítači. Dech už se mu trochu zklidnil. Zvedl oči zpátky k vraku.

K čertu s tím. Zkusím to ještě jednou, pomyslel si a vyrazil k letadlu.

Přeložil Zdík Dušek